

MẢNH VUN CUỘC ĐỜI

(Tập 2)

~ Giuse Nguyễn Đình Nghi, SB 67 ~
- 2018 -

ĐÚA CON HAI GIÒNG MÁU

(kính mời quý ae xả stress cuối năm)

Sau năm 75 thành phố đất chật người bon chen nên có chính sách di dân đi vùng kinh tế mới, đánh tan núi rừng âm u sơn lam chướng khí, chủ yếu cái giặc sốt rét ngã nước...

Có anh chàng thành thị lên núi thấy người rừng ăn lông ở lỗ "đẹp khoe xấu che" bèn tò mò tọc mạch đó là người, người dân tộc thiểu số da họ màu đen đen không giống mình..

Anh chàng tìm hiểu cô gái dân tộc một thời gian cứ ngỡ núi rừng âm u là an toàn chẳng cần đèn xanh vàng đỏ như dưới phố "nô lệ chi cho cái văn minh mất tự do" anh chàng nghĩ bụng ung dung xông tới...

Rồi thời gian cũng có kết quả của thời vàng son, cô gái da đen thấy gì cũng khác mà không cần đeo kính mát (nigra sum sed formosa: em đen mà em đẹp): bụng mình khác mà cái bụng anh chàng cũng khác, bèn hỏi:

-Tại sao bụng anh khác?

Anh giả dò:

-Anh không biết. Chắc không phải anh!

Một lần "anh không biết", hai lần là "không phải anh" mà cái bụng mình thì biết nên cô ta ra tòa xã...

Xã triệu tập đầu hôm vì ngày bận nướng rẫy.

Đêm ấy trăng thanh gió mát mà anh chàng không cảm thấy mát như mọi hôm chỉ thấy tờ giấy mời sao đặng nghét. Dân buôn làng kinh thượng tò mò đi xem như xem văn nghệ bỏ túi khỏi vé vì vùng sâu vùng xa mấy khi...

Tòa xã đập bàn hỏi anh :

-Anh Trần Tội Phạm có không?

Anh ta đã dự trù câu xã hỏi, chối phắt:

- Tôi không có!
- Chứ ai có?
- Tôi không biết !
- Bụng kia của ai?
- Tôi không hiểu!

Nghe "3 không" như sét đánh ngang tai, cô gái dân tộc ngây thơ la lớn:

- Không có há !? Anh làm cho người ta Thung Thướng mà anh nói không có

à ?

Nghe thế ,mọi người đều chiếu tướng anh, anh ngượng ngừng lại nghe người ta nói Thượng có "bùa thư ngải ếm" sợ cái bụng mình cũng bự như cô gái vội ký giấy bảo lãnh cái bụng có đứa con hai giòng máu chưa thấy mặt không biết tóc nó có xoắn tít...

Giải trí cuối năm 2017

CON HEO MỌI

"Qua sông Ba núi Lá ngược về Chí Thán sông Hinh gió biển ngọt ngào ... Ta xây dựng mùa Xuân..."

Năm 1979 Nghi còm ở nông trường Sông Hinh, Tuy Hòa, lao động với thanh niên xung phong Khánh Ninh (2 huyện Diên Khánh và Ninh Hòa của tỉnh Phú Khánh (2 tỉnh Khánh Hòa và Phú Yên). Nông trường cách thành phố Tuy Hòa hơn năm mươi cây số về hướng Tây, trên đường qua Sơn Thành cách Tuy Hòa ba chục cây số.

Ngày đó núi rừng Phú Yên còn hoang vu, dấu tích sót lại của chiến tranh chưa phai. Cá cộp ở rừng núi còn nổi tiếng (cộp núi Lá, cá sông Hinh) như xưa. Tuy cuộc chiến Nam Bắc đã qua nhưng hậu quả để lại thật tàn nhẫn: nào đói nghèo lạc hậu xơ xác, nào mồ hôi nước mắt tha phương tìm kiếm miếng ăn rất khó khăn vì tự do mua bán cá nhân không được.như ý... Tất cả nhà nước quản lí!

Thanh niên lao động ở nông trường tự túc kinh tế, tự trồng bắp trồng khoai "sỏi đá biến thành cơm" cho cả nước... Tự làm chồ, làm sạp để nghỉ ngủ vì tranh, tre, mò o, hóp có sẵn, chỉ cần sức người ("việc gì cần thanh niên có, việc gì khó có thanh niên)... Từ chỗ đó mà Nghi còm biết cái rựa, cái cuốc, câu liêm... Nghi còm lao động bán thời gian như cắt tranh (chủ yếu anh em cùng xã cắt giùm), còn buổi chiều soạn bài để tối dạy lớp bình dân từ Ò Í E đến xóa mù chữ cho thanh niên xung phong...

Vì đói khát ở tuổi trai trẻ nên một chiều anh em rủ Nghi còm lên đi đến buôn làng dân tộc người Ra Đê mua khoai mì (sắn). Buôn Thung cách nông trường hơn ba cây số, đường rừng núi hiểm trở nằm gọn trong "thung" lũng khoảng ba mươi cái nhà sàn sơ sài khô cực. Họ dùng chung dòng nước sông Hinh với nông trường nước chảy về Tây (1 con sông nước chảy ngược) rồi đổ ra sông Ba, huyện Củng Sơn (Sơn Tây ngày xưa bị quân đội VNCH xóa tên trên bản đồ). Con sông Ba từ bên này sang bên kia bờ ngút ngàn xa tầm mắt mà Nghi còm đã 3 lần lội qua thảng nằng (được cho về nhà mang đồ dùng cho anh em)...

Năm anh em vào buôn chào hỏi người dân tộc giới thiệu làm quen rồi mua năm đồng các khoai mì, họ vừa bán vừa cho một ba lô đầy ứ.

Chưa xong, họ mời anh em Nghi còm lên sàn biên giùm lá thư vì họ không biết cái chữ. Đại ý thư là cô Khá hơ Lynch và anh Y bờ Hít yêu nhau (Y bờ Hít lớp chín đi bộ đội) mà lâu rồi cô không biết tin về người yêu...

Nghi còm dành bất đắc dĩ đóng vai cô Khá... viết thư cho Y bờ Hít. Viết xong Nghi còm đọc lại cho cả nhà nghe. Có chỗ Nghi còm thêm mắm thêm muối cho đậm đà ướm át lá thư (còn nhớ câu "hay là anh đã có người yêu khác mà quên em...!" làm cô Khá... bẽn lễn trả công 1 nùi thuốc lá rẫy chưa xắt. Anh em hút tấ tở hết ghiền bắt đé dũi Tam đảo, còn rượu cứ vít cần tu thoả mái: người kinh và anh em dân tộc xích lại gần nhau... Đàn bà con gái miền núi uống rượu hút thuốc như đàn ông (traí tráng trong buôn đi bộ đội gần hết). Ở đâu xuất hiện thằng cu con cỡ ba tuổi trần truồng bụng ễnh ương, chốc chốc chạy lại vò rượu kéo cần nút chùn chụt như bú sữa mẹ...

Thơ từ, chuyện vãn, bắp nướng, khoai mì, rượu cần, thuốc lá quán kèn... khá đầy đủ, anh em Nghi còm từ biệt buôn Thung mang theo lá thơ cô Khá Hơ Lynch về nông trường gửi giùm cho người yêu Y Bờ Hít bộ đội chiến đấu tận phía Nam (còn in trong đầu Nghi còm)...

Vừa bước chân xuống sàn thấy con heo mọi ỉ tan ba lô khoai mì. Nghi còm sợ ý đang ở buôn thượng đuỏi mắng heo "đồ heo mọi". Anh em dân tộc kinh liền: "Sao nói người ta là heo mọi? Gọi là "heo anh em" chứ! Bây giờ không còn mọi nữa"... Nghi còm định chống chế nhưng nghĩ đang ở "nhà người ta" bèn giả lả chuồn lẹ kéo họ buồn ý thì khó mà "see you again..."

(30/12/2017)

CHUYỆN KHÓ KỂ

(kể nhỏ xong ngoáy tay)

Nhân dịp đọc bài chia sẻ về lễ Thánh Gia của anh Hoàng Trung, Nghi còm bồng nhớ :

Mấy năm bán bắp ở chợ gọi là "tu chợ". Nghi còm gặp chuyện ngứa mắt mà không chuyện gì là không thể không xảy ra trên cái cõi đời ô trọc này. Nghi còm tạm "bóng gió xa xôi hóa" dựng:

- vai chính gồm thằng rẻ Mít, mẹ vợ Bưởi và vợ tên Cam. Vai phụ có cha vợ tên Nguyễn văn Trót (trót quớt) và 2 thằng cu đũa con đũa cháu;

- Thằng rẻ tên Mít hảo ngọt tuổi 25 phong độ. Mẹ vợ tên Ngô thị Bưởi, mắt mí lót, tuổi cỡ 40 trên dưới giống quả bưởi;

- vợ Mít là Cam cù lần có 1 chồng ấm thằng con hơn tuổi;

- cha vợ nghe nói bệnh nằm nhà mà Nghi còm chưa gặp;

- cháu ngoại ,con của Mít Cam là thằng Mít Đốc 1 tuổi;

- còn thằng nhỏ làm khó câu chuyện là thằng cu Mít Đặc, con của thằng rẻ với mẹ vợ độ khoảng 5 tháng tuổi...

Nghi còm chẳng hiểu chúng ăn ở xung hô thế nào. Nghi còm thường thấy thằng rể chở mẹ vợ đi chợ mà chưa hề nghe nói chuyện. Thỉnh thoảng nghe mẹ vợ nói với thằng rể trông trông như nói với cây cối nhà cửa hoặc xài tiếng Tây tiếng Mỹ “ai, du, moa, toa” còn đem về chúng giao tiếp thế nào Nghi còm nghĩ chắc lại giống bây khi tiến hóa rồi sực nhớ câu chuyện hôm cuối năm khi đã kể anh em 67, nay mạn phép kể lại:

TỔNG KHỈ ngày 30 Tết

- A khỉ! Hôm nay ta đuổi mi ra khỏi nhà vì cả năm qua mi chẳng được tích sự gì, mi chỉ có tài khỉ học đòi làm người. Mi hỏi lại tại sao có tài mà bị đuổi ? từ từ ta tính sổ.

- Mi muốn làm người như ta đâu phải dễ. Hàng triệu triệu năm nay khỉ người vẫn khỉ. Trong khi đó “giải phóng” ta lên núi chặt củi có ba bữa mình mấy ta lem luốc ai thấy cũng bảo ta là... khỉ !!!

- Ta làm rầy kiếm bấp ăn thì mi và dòng họ nhà mi ăn phá của ta lại còn lấy dây thắt lưng đeo bấp lưng lẳng như lính đeo lựu đạn. Ta phải khổ cực canh giữ mi từ sáng sớm đến tối mịt nhà mi đi ngủ ta mới về. Hôm nào ta bận, vợ và con gái ta giữ rầy thì ôi thôi mi làm cái chuyện mắc cỡ xấu hổ lắm vì tội háo sắc của mi (chả lẽ có súng ta để cho mi 1 phát)... Rồi một hôm ta và vợ ta nghỉ lại chòi rầy đèo cao gió mát lữ ngũ quên cả bây khi nhà người phá sạch rầy bấp công lao khổ cực của ta. Tức mình ta vác đá ném đuổi mi thì mi cậy đông không sợ cũng bắt chước lấy đá ném lại ta, thử hỏi có ai chịu được không?

- Khỉ nhà mi ! còn bao tội khác mà máy tính của con ta quá tải ! Ta nói thật mi thì giờ Bính Thân sắp hết, rút lại cả năm ta nuôi khỉ, khỉ dòm nhà, thà ta nuôi gà đẻ nhậu! Ta hỏi thật mi nhé... Tại sao ta hôn vợ ta, mi cũng bắt chước y như ta? tối nay về với vợ mi mặc sức ... nghe chữa!

Còn ngày cuối của mi lo mà ăn năn chuộc tội để tối nay xách vali về với dòng họ nhà mi, đồ khỉ, đừng có đại dột khọt khẹt nữa. Gà sắp gáy rồi đó

Nếu mi thành tâm thì 12 năm nữa gặp lại ta. Ta cảnh cáo người lần chót: "Ngày cuối của mi mà còn mưa không cho ta ra ngoài ta sẽ lấy sọ của mi làm gáo dừa hứng nước mưa đấy... chào khỉ !"

KHỈ VẪN NGOAN CÓ ĐÒI LÀM NGƯỜI !

TỔNG KHỈ (bis)

- A khỉ giỏi, ta đã nói thế mà mi vẫn cãi. Mi cậy có 72 phép thần thông muốn làm người là người sao? Trước khi làm người thì mi là cái con khỉ, còn trước khi làm khỉ mi là cái giống chi? mấy chân? Rồi 2 chân như ta mi định tiến hóa tới đâu nữa? một chân? không chân? con gì mà đi 1 chân hè? Thượng Đế cho ta làm người thì trước sau ta vẫn người, chẳng phải Thiên thần cũng chẳng khỉ (ni Ange ni bête). Thế thôi. Còn mi, mi không sợ tuyệt chủng họ Hầu nhà mi à?

Thôi cuối năm thời giờ sắp mãn ta tặng cho mi bài thơ con cóc để mi ra đi vui vẻ:

"ngồi dâu gãi đó
"hai mắt tho lỗ
"đụng gì cũng mò
"thấy gì cũng mó
"khỉ người chẳng có
"có khỉ đầu chó
"thụt thò thụt thò
"chào nghen mĩ khổ..."

.... Rồi còn hai thằng cu Móc Đít, Mắc Đít về nội gọi nhau: anh em, ở ngoại, cậu cháu cho phải phép chứ lớn rồi mà không biết nói? Nghi còm chẳng dám hỏi thăm chòm xóm, chúng biết chúng chửi chết cha mình!

CÁI NÁ THUN

Ngày xưa nói đến chim chóc mà không nói đến ná thun thì cũng như lính ra trận không súng ống, học trò đi thi quên bút viết hoặc như bác sĩ mà chẳng rành kim tiêm...

Cái ná thun khó rời xa nó. Đi học thì nhét cặp táp để lỡ đụng trận như xoài ôi thì có ngay vũ khí chiến đấu. Ăn ngủ thì đeo vào cổ như bùa hộ mạng. Đi chơi ná thun quần tròn bỏ túi như bánh kẹo gọn ghẽ... ghiền tay lấy ra nhắm vào bất cứ thứ gì bịch một phát đờ ghiền. Túi quần túi áo nó lúc nào cũng thủ sẵn đạn đá hoặc đạn đất sét vo tròn như viên bi.

Ná thun đơn giản, nó khó tính trong việc tìm chẳng ná, cái nào ưng bụng mới thôi gọt đẽo. Chẳng ná là nhánh ổi chia hai chữ Y. Nhánh xoài, nhánh mít dơ tay vì mũ lại giòn bở rẹt... Dây ná làm bằng ruột (xăm) xe hơi dẻo dai đàn hồi bền chắc không cần "date" không cần "made in", ... miễn sao chim, xoài rơi sau một hai phát đạn là cái ná đó buộc chặt lấy nó...

Ngày xưa ở quán có bán đủ loại dây ná màu đỏ ngắn dài một cặp như bây giờ quán bán dây chẳng để buộc hàng sau xe hai bánh mà màu đen chứ hết xăm xe màu đỏ như xưa rồi! Đạn ná thun nó lấy đất gò mối vò viên như hòn bi phơi khô cát lon bánh

tiêu thụ dần. Loại đạn này bắn chim chính xác hơn đạn đá... Nó là kẻ thù số một của chim se sẻ mà nó thuộc lâu lâu:

"con chim se sẻ - nó đẻ mái tranh - cháu lấy miếng sành - cháu quăng nó chết - đem về làm thịt - được ba đĩa đầy - ông thầy ăn một - bà cốt ăn hai - còn cái sọ, cái tai - cháu đem lên chú - chú hỏi thịt gì - thịt con chim se sẻ - nó đẻ..."

... cứ thế đọc như bài "cắc kè kì nhông" ... Còn những loài chim khác trên cây như manh manh, vàng nghệ, sẻ tàu, dòng dọc (ròng rọc), chào mào, quành quạch, cu ngói, ác là bắt muỗi, thậm chí tu hú con đẻ nhờ tổ chim sâu, con mẹ nuôi bằng ngón tay mà đũa con (tu hú) to như đại bàng, con nào cũng ít nhất một lần cái ná thun của nó đều lập công... khiếp tài nghệ săn chim trên cây của nó...

Dưới đất thích nhất chim cú, ngon thịt. Rồi thì chiến chiến tiếng hót tí trên cao vút vào những chiều êm êm gió mát nó không thể nào quên lỡ giẫm phải chiến chiến non trong lỗ chân trâu vô tình. Lại không thể quên con cuốc ở bụi tre mà không con chim nào thương con nhớ bạn bằng con cuốc cuốc mà nó đã từng theo dõi...

Còn ở ruộng gần đìa cá có cúm nùm, le le, mỏ nhác mà nó từng nhả đạn từ xa bay sứt đầu chim !

Thằng em thấy bái phục nhớ đời:
- "Anh Già Còm xạ thủ"

Nó tự hào:

- "Xạ thủ chứ gì nữa mà không xạ thủ. Con chim sâu nhỏ xíu đậu cây bồ kết tao còn bắn trúng nữa là... mà... không phải tao bắn trúng nó mà trúng nhảm gai bồ kết, cây gai đâm vào mắt nó thế là nó rơi... Kệ, tuy chim nhỏ nhưng cũng được một miếng xoi thử ngon dở, chứ cái thứ chích chòe, cưỡng, sáo tanh rình..."

Con chim nào cũng vậy: má nướng chín là nó xí cái đầu, vì nó tin rằng ăn đầu chim rất bổ giòn rụm... lại nữa bắn chim bách phát bách trúng, giỏi !

Giỏi hay không thì nó không chắc lắm nhưng có một điều rất chắc nó không bao giờ quên, đó là CÁI NÁ THUN CỦA VUA DAVID.

(Những ngày cuối năm 2017)

CHẤN LÒNG CƯỜNG

(xin chia sẻ đến ae biết sơ về 1 cách bắt cá đồng nữa)

Những năm xưa trước 1975 thời chiến tranh thì đêm Noen, Nam Bắc đình chiến. Bên này bên kia vĩ tuyến 17 bắt tay cộng ly mừng Chúa Giáng sinh tạm thời quên súng ống bom đạn. Đêm Noen đó nó cũng khó quên vì Chấn Lòng Cường...

Lễ đêm vừa về tới nhà là anh ba nó gọi:

- Già còm đi với tao giờ lồng cưỡng

Tưởng gì trời lạnh mà ra đồng. Lồng cưỡng thì nó chẳng thích vì không thú. Chỉ việc đem lồng cưỡng chắn ngang con mương rồi đến giờ đi thăm thôi không tốn công nhọc sức gì cả, nhẹ nhàng hơn cắt vó đơm đó. Cái lồng cưỡng bắt cá thô sơ đơn giản. Tre đan vĩ như vĩ phơi bánh tráng. Tư vuông thước rưỡi, đặc biệt bên dưới uốn cong như thùng máy may chứa cá nhưng vĩ thưa cho nước chảy. Trên mặt "thùng" đặt tấm ván tôn dài theo bề ngang vĩ tre như cái toi "có vào mà không có ra". Một bờ đặng cũng bằng tre chắn ngang mương trước lồng cưỡng kín kẽ. Cá về bầu đựng phải bờ đặng vọt qua thì có lồng cưỡng cao thước rưỡi chặn rơi tồm xuống tấm ván tôn lóc vào "thùng" như cái rọ. Lồng cưỡng đơn giản hơn cái nơm cái đó, nó chỉ là một tấm vĩ tre nhót cá lớn hơn hai ngón tay...

- Ôi chao ! sao mà nặng, anh Ba nó kêu lên. Già còm đem bao dây, giữ chặt miệng bao!

Lò mò trong đêm như ăn trộm nó khúm núm vì lạnh đưa bao bố cho anh nó trút cá vào.

- Ô! Nửa bao cá! Lịch sử!

Thật là 1 kì tích hồi giờ nó chưa từng thấy. Cá nhiều vô số kể, đặc biệt là hai con cá tràu lóc nói được là "cá ông cá bà" mọc râu nằm gọn trong chác nước, to khiếp, ngang ngửa bấp chân nó. Chắc chắn mẹ nó sẽ nấu cháo 1 con bồi dưỡng, còn 1 con ... um mừng lễ Giáng Sinh.

Ba nó nói:

- Trời chắc hết mưa, cá lo về bầu chờ nước mương bờ xe nước về cá lại lên đồng để... mà sao có cặp cá to dữ, nhỏ giờ tao mới thấy !

Loài cá trời phú cho bản năng sinh tồn, nên cá biết được nắng mưa sắp đến mà lên ruộng, về bầu và những cái khác như nó nhớ ngày xưa, mẹ nó bắt con cá tràu đập chân em nó độ 12 tháng tuổi mà chưa biết đi nói: "Đi nè". Mỗi tiếng đi nè là 1 cái đập khẽ. Mẹ nói:

- Đứa nào má cũng gõ chân bằng cá tràu vài lần là đứng chựng biết đi...

Nghề nông hay trông mưa, trông nắng, nó thấy mẹ bắt cá tràu nấu canh thường khía mình cá từ mang đến đuôi nói:

- Chỗ nào có máu là mưa. Đầu cá là đầu tháng, đuôi là cuối tháng, mà chỗ nào cũng có máu thì mưa dầm suốt. Ngược lại không có máu thì nắng hạn cá lo về bầu...

Lời mẹ ngày xưa thì còn nhớ nhưng ngày nay đâu còn đơm, còn đó, còn rổ xúc cá. Cái lồng cường để bắt cá cũng chẳng còn vì còn con cá đồng nào đâu mà "chấn lồng cường". Nó thở dài sườn sượt nghĩ thế hệ con cháu chỉ có đem tiền ra chợ chụp nôm đơm cá... Các thú tiêu khiển chim trời cá nước chẳng còn. Chim thì kéo lưới, cá chích điện không còn con lòng tong nào sống sót. Chúng nó không tiền mua mỗi nhậu chỉ còn cách nhậu "con lươn" sân gạch, cá rô cây hay khô nai giấy. Mỗi sáng không tiền mua họa may còn con ruồi, con muỗi chứ chí rận cũng tuyệt chủng còn đâu mà nhậu... hic...

(Giáng Sinh 2017)

TƯA GIÁC MƠ

hôm qua Sao Biển rì rào
người người lui tới lao xao bầu trời
lời kinh tiếng hát cao vời
hòa theo sóng vỗ trùng khơi mộng vàng...

giật mình tỉnh giấc mơ màng
người xưa chốn cũ thiên đàng nay đâu
tuổi già ai nấy bạc đầu
mờ dần kỉ niệm nhuộm màu rêu phong
vấn vương một chút tơ lòng
ép vào kỉ yếu nhớ nhưng suốt đời

(22/10/2017)

BÁNH MÌ LUỘC

(đồ tục ăn ngon. Kính mời anh em bán bắp)

Ở Nha Trang đàn ông con trai ai lại đi bán bắp, cũng như đàn bà con gái đi bán cà rem. Ban đầu người dân phố chợ tưởng Nghi còn là khỉ xuống phố! Nhất là các cô chỉ trở lên nhỏ to sau lưng rồi che miệng cười giễu, chẳng ma nào mua bắp... Mình cứ ngỡ cái mặt mình là mặt mo, cứ sao ai cũng tò mò... Rồi một hai bà già ăn bắp của Nghi còn quen dần dần ra: "Bắp ông này luộc bỏ muối nè! Không có đường hóa học nè!" (*bỏ muối mau hư thùng*).

"Mua đi con ! Mua đi cháu !" ...

Riết rồi Nghi còn đổi tên thành "*Ngô Văn Bắp*" vì ai mua bắp cũng đều "Bắp ... Bắp" là trúng mánh (như cố Ngô Thành Mai Jean Mais 1935-11/2017)

Ai ngờ Ngô Văn Bắp lại bán giỏi hơn mấy bà bán chợ vì họ bán cho nhà thùng hưởng huê hồng nên cố định một giá chứ không nhảy bèn như Ngô Văn Bắp bán dạo từ Thành đến Bình Tân, Cầu Đá lội qua chợ Bông, chợ Bầu, Phường Củi Phương Sơn. Mỗi chân cút kít Ba Làng, Đường Đệ, ngược lại Đồng Đế, Vĩnh Hải, cố định gốc xoài nghỉ trưa, hụt hơi chiều về nhà tính ra thành tích ngày nào cũng gần trăm cây số. Ngô Văn Bắp bán mỗi nơi mỗi giá, mỗi lúc mỗi tiền, tùy theo sáng chiều đất ế (*gạt găm như con buôn bán !*)

Cũng có hôm cay đắng bởi mưa gió lụt lội ế ẩm chiều về đến nhà co ro cảm lạnh vì chịu trận suốt ngày mình mẩy ướt át giữa sá giữa đường như thằng Ô trong khi đó có nhà cửa lại không ở !!!

Tội nghiệp cho nàng vợ đảm đang không thua bất cứ người đàn ông nào ở thế gian cũng ba chân bốn cẳng mười ngón hai tay giữ cái đầu lo lắng bầy con mà Nghi còm thằm ca khen bái phục (cái gien của bà già vợ để lại ?)

... Rồi một hôm đụng, Nghi còm đụng phải bắp đá! Chắc bà con ai nấy ít người biết bắp đá là loại bắp gì, cứ tưởng bắp chân, bắp tay, bắp cày, bắp cải ... Nghi còm luộc bán bình thường. Bắp còn nóng thì mềm, nguội lại cứng, chuyện lạ ?! Người mua ăn sáng bắp nóng đem về lột ra răng rệu đem trả: "*bắp còn sống*". Một người trả bắp, hai người giao hàng Nghi còm đền tiền tái mặt còn bị mắng vốn xấu hổ bèn ăn thử thì ... tá hỏa ! Bắp quả nhiên cứng ngắt. Hai vợ chồng vội đem về luộc lại đến độ hột bắp rời khỏi cùi đem bán chợ chiều vớt vốn. Bắp luộc lại cũng như canh sáng: nóng mềm nguội cứng ! Mấy bà già kinh nghiệm nói "bắp đá"...

Thôi thì một lần tổn đến già : **TRÁI BẮP ĐÁ!**
20/12/2017

NGÀY ĐẦU TIÊN ĐI HỌC

(kính mời anh em giải trí nhân ngày Giáng Sinh)

Trẻ em ngày nay ra đời quá sớm. Có trường hợp em bé mới 28 ngày tuổi đã bị gói bà hàng xóm để bố mẹ mua bán làm ăn. Đứa con lớn lên nhìn bố mẹ với ánh mắt xa vắng buồn sao ấy ... dù vật chất tương đối đầy đủ. Ngày xưa của Nghi còm còn nhớ: ngày đầu tiên đi học.

Chuyện kể cũng hơi nực cười vì ngày đầu tiên đi học của nó không ai giống. Chữ O chữ I chữ E thì mẹ nó đầy một bụng dư sức truyền lại cho bầy con. Bố đi cày, mẹ ở nhà trông nhà giữ con. Có mảnh vườn mẹ cuốc xới trồng cái rau, bụi họ thỉnh thoảng dùng tay kiểm tra bài học của nó gọi là dò bài. Bài học là những chữ cái nguyên âm trong cuốn vần OIE giấy rơm vàng mỏng tanh như bức thư Luân Lưu ngày xưa của cố Hồng Y Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận, Giám mục Nhatrang 1967-1975 (+2002)

Đúng là ngày đầu tiên đi học của nó không giống ai. Cô giáo là cô ruột của nó, em của ba, nó quen nên không có "vừa đi vừa khóc". Nhà cô gần nhà thờ và trường tiểu

học tư thực Cây Vông. Nó học lớp OIE đó vốn vẹn có 1 buổi với lũ nhóc mười đứa thò lò mũi dài... Vì rằng đi học chữ O mà bắt nó rinh cũi.

Cũi phơi khô ngoài sân, bọn học trò con con mang vào bếp cho cô. Nó bắt mẫn chiều đó bỏ học ngay. Mặc dù có hai thằng nhóc được cô sai đến nhà năn nỉ rồi dọa dẫm roi cô nẹt đít. Nó vẫn cứ lắc đầu, kệ cho ba nó đổ dành nó vẫn nói tiếng "không". Cuối cùng ba nó phải can thiệp rằng "Nó bệnh"

- bệnh gì?

- bệnh hậu!

Một thứ bệnh mà nó đại khái hiểu là đùa trêu những đứa trẻ không chịu đi học!

Vài hôm sau nó được mẹ dẫn đến gọi "cách riêng" cho bà xơ dạy lớp ba lớp tư. Nó khóc ghê gớm vì thấy cái áo dòng đen nghiêm khắc cộng với cái cán cờ để trên bàn và một đám học trò mà nó thấy chẳng có đứa nào "mày tao" được! Nó nhớ mãi bà xơ theo đổ dành nó cả buổi xoa dịu dần cái "ám ức" của nó rồi từ từ nhận ra cái áo dòng đen là áo cô tiên và cái cán cờ là chiếc đũa thần hóa phép cho nó đọc và hiểu những chữ trong cuốn "Sách Quốc Ngữ":

"sách quốc ngữ,
chữ nước ta,
con cái nhà,
đều phải học.
miệng thì đọc,
tai thì nghe,
đừng ngủ nè,
chớ lấu tấu.
em lên sáu,
học cho thông,
thầy khỏi mắng.
..."

Ngày đầu tiên đi học niên khóa 1961-1962 khoảng đó nó chẳng trốn học bữa nào ngoại trừ những hôm trái trời trở gió mà lại ngồi nền nhà gần bực giảng sát góc bảng đen chứ không bàn ghế như bọn học trò lớp ba lớp tư to con lớn xác kia.

Ấy vậy mà cái áo dòng đen hù. Đứa nào cũng sợ không dám đụng đến nó. Nó học được cái chữ và nhất là cái nghĩa của bà cô tiên áo dòng đen như là mẹ của nó... Nó nhớ suốt đời.

Noen 2017

Giáng Sinh 2017

VINH DANH THIÊN CHÚA TRÊN TRỜI
BÌNH AN DƯỚI THẾ CHO NGƯỜI THIỆN TÂM

Hồi sáng đi dự lễ nghe cha phó Cây Vông giảng: "Hồi nhỏ giờ con chưa từng thấy có Sinh nhật nào trọng đại như lễ Sinh Nhật của Chúa Giêsu..."

Tự nhiên Nghi còm nhớ đến Noen năm 1973 ở Đà Lạt một người ngoại đạo gửi cho Nghi còm cái thiệp Giáng sinh?! (vẫn còn giữ làm kỉ niệm rất tiếc không ai post lên giùm)..

KÍNH CHÚC CẢ NHÀ CCS SB TÌNH CHÚA GIÁNG SINH

THƯƠNG NHỚ ANH NHI 58

(mất ngày 26/11/2017)

Trời xui chi gặp anh 2 để giờ này ... nhớ:

Nhớ anh Hai nụ cười hề hề trên gương mặt khắc khổ, gà trống nuôi con với chiếc răng cửa cô đơn y như cuộc đời anh.

Nhớ A2 gia nhập binh đoàn phòng không bắn pháo bông không giật như Tú Dung hồi ức., Gặp nhau chi tại nhà Tài dự đám giỗ để rồi thùng tai-gheo (Tiger) tan tác dưới gốc dừa với Hải Kèn, Dương Lê khiến cần câu A2 quật quật nằm lại Cây Vông ngáy khò khò. Hôm sau 1 già và 1 già già đến cà phê Piano "mắc tiểu đường" phía dưới bến xe bắc thành phố Đồng để Nhatrang đầu còn ngáy ngật...

Ở Đá Bàn cố Mai Hứa đã từng nói "ở quấy có mà ăn đá trái" mà A2 bảo cha Hứa là bà con gọi A2 bằng cậu. Nghi còm chọc A2 "Gặp cậu cha Hứa hỏi: cầu cầu đi đâu đó? ("cầu" lên giọng hỏi đó mà) (A2 tha lỗi) ...

Hề hề hàm răng còn 1 cái, bữa sau "tay trái" Củ Nghệ hàn lại đẹp trai chán, nhưng anh lại nhớ chị hai.

Chờ chút em còn nhớ:

Nhớ anh Hai coi chỉ tay bà xã Nghi còm phán: "Cô chỉ có 1 lòng với chồng con", rồi nắm tay thẳng lớn "Ồ dờ ẹc".

Đứa con gái, anh phê: "Số nó sướng, được thẳng chồng sợ dợ". Rồi thẳng kể anh nhắc: "Coi chừng tụi con gái nó kê chân gặt con té như bác hồi đó, nhất là mấy bà sơ."

Bác coi chỉ tay lần lần tay co vào tới phía trong nách hề hề.

"... À mà A2 nè, bài thuốc gia truyền mà anh gửi cho em qua tay Củ Nghệ em còn giữ đây chưa hỏi anh là bị tai biến có sử dụng được không?"

Y học ngày nay tiến bộ muốn cho người sống cái gì cũng được miễn phụ tùng còn tốt để ghép cho người sống những bộ phận mà người sống cần như tim, gan, ruột, phèo

thì anh em cần a2 hiển lại cái tình thân lạc quan và bao đức tính tốt của A2 để anh em tiếp tục sống hê hê. Chắc A2 không buồn xỉn. Em đăng kí trước rồi đó...

Chuyện khó quên

Hôm mồng chín Tết con gà (Đình Dậu 2017), một anh lớn thật lớn, anh hai Nghi 58 và một anh lớp nhỏ thật nhỏ, anh củ Nghệ, đến nhà thăm Nghi còm.

Chuyện thăm thú bình thường chả có gì đáng nói, nhưng có điều khó cho Nghi còm là "có qua mà không có lại" tức là anh em thăm mình mà mình không thăm lại anh em được, nếu có chuyện anh em bắt trặc mà lại khác lớp...

Chuyện ba bữa Tết đến rồi đi. Ngày thường không rảnh rồi, vậy mồng chín Tết là hợp lí, vì chưa "vén mừng"... Ae gặp lại vài ba lon ta thoải mái, chuyện mới cũ Sao biển anh em moi móc ra hết. Ngày giờ hết chớ chuyện SB không bao giờ hết. Mà chỗ ở của Nghi còm thì êm như ... tòa cáo giải...

Nghi còm cảm động cái tình anh em nhà Sao Biển sau ngàn ấy năm KHÔNG ĐÀU MÔI CUỐI LƯỠI GIỮA RĂNG NANH chuyện khó quên:

Già năm tám, trẻ bảy tư,
Đàn anh vai lớn bi chừ cụ ông.
Chức danh phẩm vị đã xong,
Phủ tay gánh nặng thông dong cuộc đời.
Đàn em bảy bốn tuyệt vời
Mưa qua trời sáng gặp thời rồng bay

BC:: "năm tám (1958)", "bảy tư (1974) là năm nhập học TCV Sao Biển, Thanh Hải, Nha Trang.

.....

Em còn nhớ hôm trước A2 có nhắc: "Em ơi, 60 năm cuộc đời". Hội Ngộ 2018, em Nghi còm nghĩ, Hội ngộ ở nước mà Chúa làm trưởng ban chắc là cực kì hoành tráng. Mai một kể lại cho anh em nghe với nhé, anh hai Phaolô.

Chào anh Hai, cầu chúc A2 Phaolô lên đường bình an.

Thằng em Nghi còm 67

THỬ HÒM

(viết tặng anh Hai lần cuối)

Ngày xưa ông ta nghèo lắm. Nghèo nhưng chí thú làm ăn, lặn đất cục lộn đá sỏi. Nhớ có lần Cha Tadêô Lê Văn Thanh hỏi ông ta "cáng giò không". Hồi đó ngài ở Gò Muồng. Nghèo quá ông ta làm gì có vàng !

Vậy mà hôm qua cuộc cuộc xối xối ... "cạch", ông cuốc đục vàng, vàng cây, cả lon guigoz (*lon đựng sữa bột ngày xưa*).

- Sóng : Ông ở nhà mới ba bốn phòng ló ló
- Chết : Đặt thợ mộc đóng cho cái hòm xịn, hai thằng thợ mộc bự lên không nổi. Ông một mình nhấc nhấc đầu hòm, rinh lên để xuống ba bốn lần. Hai thằng thợ mộc nhìn nhau lè lưỡi.

Rồi ông ta leo vào nằm, gặt đầu "ừa" vừa ý. Hai thằng thợ mộc trợn mắt lắc đầu !

Vĩnh biệt anh Hai Phaolô

Chúa Chiên Lành Đà Lạt

Trời mấy hôm rày trong tháng Các Đấng sùi Nghi còm kể chuyện ngày trước 75 cho đỡ buồn, anh nào nhột nhột xin... gãi.

- a. Sợ ma
(tưởng nhớ cố bề trên Gioan B. Hoàng Kim Đạt + 13/9/2006)

Trời Đalat lạnh cha bề trên đi một vòng vào phòng ngủ kiểm tra. Đalat lạnh hay mót tiều. Ngài bề trên mặc quần pyjama, áo maillot như anh em. N. đằng sau đến vỗ vai:

- Ê ! mà ! đi đái mà ?

Ngài bề trên quay mặt lại... N. xớ lờ bỏ đi một lèo... hết sợ ma!

- b. In bellum (nghinh chiến)
Sáng bốn giờ chuông reo hết giờ ngủ. Cha bề trên vào phòng ngủ gọi anh em dậy
-jậy jậy các anh jậy ! (*giọng Phát Diệm: "j" = "d"*)
Nó thức dậy rồi mà không xuống giường với anh em được còn nằm quán chần. Trời Đà Lạt lạnh mà "thằng nhỏ" không biết lạnh vẫn ở tư thế khiêu chiến (in bellum)

Cha bề trên kéo mền thấy nó đã dậy mà cũng thấy "thằng nhỏ" dậy theo. Thôi thì...ngài tế nhị bỏ đi... nó còn nằm đó chờ thằng nhỏ love peace !

MƯA LỤT II

(kính mời anh em đọc giải trí sau mấy ngày buồn)

Lại ngồi nhìn mưa nó nhớ chuyện đời xưa...

Vào kỳ nghỉ đầu tam cá nguyệt năm 2 ở Tiểu Chung Viện bị đình lại 1 ngày lí do mưa lụt ! Nó nhớ xe lam (*Lambretta*) chỉ chạy tới Phú Vinh sau đó lội nước về đến nhà. Vậy mà cái mừng cũng vượt qua chẳng sợ chết trôi, nhất là đoạn Bình Cang, về tới nhà Cây Vông an toàn với túi xách mệт hụt hơi... Hôm sau ra đồng nó HỨNG CÁ

"Nhất cá cần câu, nhì trâu báng lộn" .Trời mưa thì mặc trời mưa, ngày xưa cá đồng nhiều lắm, Mới tờ mờ sáng nó vội xách rổ xúc với cái thúng ra đồng, xí chỗ hứng cá (rổ xúc to bằng cái nia trứng như cái thúng, lỗ to tre đan hơn cái sàng cho nước dễ chảy qua)

Hứng cá là một trong những cái khoái của nó, chuyện cải tạo bữa ăn chỉ là phụ... Sau nhà có con mương vừa vịn để đặt rổ xúc. Nó chọn ngay chỗ cá đi ra sông để hứng. Mỗi lần mưa lụt là cá bầu cỏ bầu đá lên đồng đê, nhất là cá đở mang (cá chép) to cỡ hai ba ngón tay. Ngoài ra, còn có cá trắng, cá gai, cá sặc, cá kìm. Rồi thác lác, trê, tràu, tôm tép, thỉnh thoảng có con lươn chạy lạc vào rổ, khó bắt nhưng cháo lươn ngon khỏi kể...

Nó nhớ thằng nhỏ cháu định cư Hà Lan hồi mới năm tuổi về quê cả ngày cứ ở ngoài đồng mò cua bắt cá, giọc (*vọc*) bùn với lũ bạn. Mặc dù quên tiếng mẹ đẻ, nhưng cái máu "nhà quê" đã sẵn trong người cháu như là để cháu rơi dưới ruộng... Nó đam mê hứng cá đến nỗi con đĩa đeo bắp chân nó hút no máu đến trưa vào nhà đĩa rơi xuống đất mới hay, chứ đĩa đời nào buông. Chỉ có vôi ăn trầu bôi vào chỗ cắn đĩa mới nhả. Chỗ đĩa cắn 1 tháng sau mới lành mà ngứa ác. Đàn bà con gái rất sợ đĩa vì trò chơi "trón tìm" của chúng... Đĩa là cái "phong vũ biểu" tương đối chính xác. Nó bắt đĩa bỏ vào chai nước đĩa bơi lảng quăng là nắng, khò khờ giữa chai là trời mát, mà hôm nào nó nằm mẹp đít chai thì mưa.

Người ta bảo dai như đĩa đâu có sai. Nó bắt con đĩa trâu lộn ruột trong ra ngoài như cái áo trái, đóng đầu đuôi đĩa vào hai cây đinh căng trên miếng gỗ đem phơi nắng ba ngày trên mái tôn, tưởng đĩa tiêu đời nào ngờ. nó tháo đĩa ra cho vào chậu nước độ tiếng đồng hồ sau đĩa bắt đầu ngọ nguậy. Đĩa giỏi về trình độ dai.

Tại sao đĩa lảng trần đồng này qua đồng khác: thứ nhất là do vệt đồng. Ví dụ vệt nuốt đĩa Phan Rang ra Nha Trang. Vệt bón ra con đĩa sống nhăn như tiên tri Giona ngày xưa trong bụng cá. Rồi cứ tiếp tục "vượt biên" như vậy, và nhờ đĩa sống dai...

Vì sợ đĩa mà hậu quả thật tai hại, nhất là quý bà quý cô. Tay cầm câu liềm (liềm hái) cắt lúa mà nghe hô "đĩa" là tay chân loạn xạ. Nặng thì chân máu chảy mà nhẹ thì đứt tay vì phạm câu liềm !!!

Qua những ngày nghỉ tam cá nguyệt nó xách theo cái chai có con đĩa vào Tiểu chủng viện mà ngày nào nó cũng coi "thời tiết". Mùa này đĩa thường ngủ dưới đít chai như nó buồn nhớ đồng, nhớ ruộng, nhớ chụp nôm húng cá, nhất là đi câu. Chẳng cần ăn, đĩa vẫn sống, đúng là "dai như đĩa"...

Cho đến hôm về nghỉ Tết đệ nhị tam cá nguyệt nó mừng quá quăng cái chai có con đĩa cũng có cái kỷ niệm trong chai vào quá khứ năm 1968 Mậu Thân.

CHẾT KHÓ HAY DỄ I

(kính mời quý anh em xem chết khó hay dễ)

Hết chuyện kể Nghi còn lại tào lao mà có thật. Chuyện này trời biết đất biết, xung quanh xóm giềng đều biết, nên Nghi còn chẳng sợ đăng sau bốp cổ, Nghi còn cứ ... mời anh em đọc cho vui.

Mấy năm trước hồi chưa vợ, Nghi còn thường ngồi quán cà phê hóng chuyện trên trời dưới đất thiên hạ. Chuyện sau đây là của ông Năm Đái, xóm Nghi còn (*xin đốt nén nhang tiễn ông bà Năm Đái tội bơi móc*)

Ông Năm Đái tự Long Ba Vú (tên ẩn tượng nhân mác chưa ai có) chắc ỏ, có 3 cái vú mà Nghi còn chưa kịp khám phá thì ông đã lìa thế, và còn một đặc điểm nữa là ông ta đi cà thọt.

Ở quán cà phê Ba Vú nhấp ngụm trà hả hê kể:

"Tui coi bộ què cà thọt dầy, chớ hồi xưa tui ngon lành lắm à ngen, cờ bạc rượu chè gái lúc nào cũng kè kè hai bên, bên che dù bên kẹp nách, sướng ác! Gặp tui ai cũng chào cái rụp vì mấy cái bông giả trên de (ve) áo tui ai thấy cũng khoái tui lắm..."

Nghi còn thấy ông ta lúc nào cũng diện trên người bộ đồ rằn ri lính thứ dũ ngày xưa cho bà con biết "ta đây không thềm sợ dợ". Bà vợ què Tây ninh cả ngày dạo xóm bán thuốc Chấy Rận Rệp và bói quẻ... Mỗi lần về nhà là bà con nghe bả ca vọng cổ: "Đ. mẹ cái thằng què ăn suốt ngày la cà quán không chịu quét nhà rửa, cho cái chén nấu nồi cơm ga hôn ga dĩa, đ. mẹ..."

Ói thôi, tùm lum tà la: cay đắng, chát chua trút xuống đầu ông Năm Đái tự Long Ba Vú vì nhà chẳng có mụn con làm thót cho bả chém!

Thật cũng vui cửa vui nhà, vui xóm làng vì ở chốn "chó ăn đá gà ăn đấm" chưa có nhạc sống. Tội nghiệp thân què phận ăn theo nên chẳng dám hó hé một nín hai nhin không trả treo. Nghi còn khen hay ở tính giả câm giỏi càng làm ông ta gáy xả cái ầm ức lâu nay ngộ độc trong lòng.

Ông kể tiếp chẳng mắc cỡ giấu giếm:

Có bữa ham chơi bi lặc quên trưa nấu cơm lật đật xách bịch đường cát đổ dô nồi nấu tương gạo, ai ngờ con dợ dìu thấy chửi tui quá giỏi. Bực mình tui da sông Cái tự tử. Ui da nước sông bữa đó lạnh mới tới háng mà bu-di tui nó teo. Lửa giận đang ngàn ngụt tắt đui, tui nói thôi mai tự tử. Chết mà lúc nào chả được.

Nghi còm ngồi nghe mà cười thâm "dóc tổ, chết mà làm như diễn kịch"

Lời bàn: Anh em nào bực mình vợ cứ bắt chước Năm Đái tự Long Ba Vú ! hề hề...

CHỖ CHA CHẲNG CHỘM

(Chuyện ăn trộm ở Tiểu chủng viện anh em đã kể lác đác. Nghi còm lể mếp chép lại giải trí cuối tuần. Kính mời anh em)

Lại nhớ nhà Sao Biển, ngày xưa đang đêm ngon giấc nó giật mình nghe la "ăn trộm! ăn trộm!". Cả trăm chú nháo nhác "đâu? đâu?". Đố cha thằng ăn trộm nào dám đứng lại ngó. Lén dòm lại, trộm thấy đèn pile gậy mừng và nhiều ánh mắt hướng về Hàng Dương mé biển có bụi dứa dại, ghe thúng chai ... che giấu tội xấu bọn trộm vặt.

Chúng toàn tụi trẻ vị thành niên tuổi mười mấy kém anh em chú lớn dân SB, có điều khác nhau là trong "tu" ngoài "bụi". TU thì ngày thức học hành kinh kệ, BỤI thì ngược lại đêm thức hành nghề Lu-xi-phe ác thần. Có lần đi dạo Hòn Chồng nó chứng kiến chuyện hổ danh dân tộc: một bọn trẻ con lem luốc bu theo lính Mèo xin kẹo trước ống kính phóng viên mắt xanh mũi lõ. Rồi đây cả thế giới nhìn màn hình đều biết "đó! Việt-nam-mi-dzờ (Vietnamese) đó! ". Lớn lên chút xíu biến thành trộm...

Đêm đó chẳng tóm được tên "bên tả hữu Thánh giá Chúa" nào vì chúng lanh như ma (malin). Các chú được dịp xì xào ồn ào ngoại lệ. Cha thầy ổn định lại giấc ngủ: "Thôi! các chú ngủ đi ! "

Ngày xưa " đòi thái bình cửa thường bỏ ngõ " (*Hàn Nho Phong Vị Phú, Nguyễn Công Trứ*) nên mặt tiền Tiểu chủng viện cửa cổng uy nghi nhưng sau lưng trống lỗng vì sóng biển đẩy đưa, rào giậu lưa thưa như là không có, được dịp cho ăn trộm "ăn quen, nhịn không quen". Chuyện này trộm viếng thăm bị anh em chú lớn tóm được 2 thằng đang giờ học đem nộp bố Ban. Ngài thẳng tay "ban" cho mỗi trộm mấy hèo gọi là cảnh cáo rồi gởi bên hình sự xử lý. Vì chúng chưa đủ tuổi tù nên cảnh sát điều tra thu lại được ít quần áo còn bao nhiêu đồ bị mất lúc trước đã ở chợ trời. Còn bọn trộm đầu gấu thì tụi nhóc chẳng dám khai sớ ăn đòn thù!

Bọn ăn trộm đa số dân hút chích ma túy. Có bữa tối trên lầu ngủ chú lớn nó nhìn qua ống nhòm (xin lỗi Khỉnh 67 ống nhòm của con nhà quan cấp bực tề a (trung tá???) mà có lần cố Lành bắt gặp cười bảo nó rincer l'oeil hả? – (*rincer l'oeil là rửa mắt*) thấy ba thằng và một con xì ke ồm nhe ồm nhách - kẻ biển mà ở dơ sợ nước - chui ra chui vào núp dưới mấy chiếc ghe úp sát bờ chờ ngày hạ thủy đi đánh cá...

Nó chưa bị mất đồ lần nào nhưng cũng cảnh giác vì đồ chơi cạnh nhà có dây nhà cầu nhà tắm chú trung chú lớn gần biển phát phơ cảm đồ lủ dổi thuốc...

Chiều chiều vừa học nó vừa dỗi cặp mắt mông lung ra Hàng Dương chờ thằng trộm lên đến lấy đồ ... thộp cổ !

CHÓ MÈO

Chó gặp mèo trên ghẹo :

-Hồi hôm thằng miêu nào ăn hiệp mà bà gằm ghè ngao ngán inh ỏi dữ dần dậ?

Biết chó xỏ mình mèo đớp chát:

-Mặc tui! còn ông lạnh dầy (vầy) sao không kiếm bà cầu nào ôm nhảy điệu "ờ gâu gâu" cho đỡ lạnh lòng?

Chó trả miếng:

-Bà nhỏ con nhẹ kí mà ngao còn dầy làng dầy xóm hương chi tui (chó vỗ ngực) to con dầy mà chơi điệu "ờ gâu gâu" thì có mà Himalaya (*Hi Mã Lạp Sơn, dãy núi cao nhất thế giới bên Tây Tạng*) lật nhào thế giới này còn chi?

Mèo sợ núi đèo vọt vọt tít lên nhánh xoài nhìn chó ngâm nga:

"anh như con chó, em như con mèo, hai con chửi nhau

"em chơi một tát, anh xơi tái em úi đau quá đau

"la lá là la..." hề hề

Nghi còm 67 trả lời về "Nghi còm"

Hồi sáng đi dự lễ trao học bổng của Quỹ Khuyến Học Sao Biển anh em có hỏi "sao ông không còm mà gọi là Nghi còm". Nghi còm đáp "chuyện dài dòng, về nhà em trả lời cho":

... Hồi nhỏ mới biết ngồi, cậu Nghi còm (em cậu bà già, bả thứ 5 ổng thứ 6) đóng cho cái xe gỗ bốn bánh cũng gỗ, suốt ngày ngồi xe để ổng bả đi làm, xe buộc góc cột. Anh đi học về đẩy xe đi chơi khỏi bế mỗi tay... Thế là ngủ gục trên xe, lưng còng xuống, còm... già còm !

Anh gọi thằng già còm, em kêu ông già còm... xóm làng bè bạn, ngay cả mấy sơ cứ thế "thằng Nghi còm" lớn dần dần chết tên...

Cái biệt danh ấy chen lấn vào Tiểu chủng viện không bị thất lạc, không bị chết yếu và cũng chẳng nhất thiết quăng đi hay đổi tên vì còm chả có gì xấu. Một kỉ niệm, một dấu ấn thiêng liêng in vào tâm hồn Nghi còm suốt đời không lẫn lộn với Nghi nào

nào khác (chả lẽ có 1 Nghi còm đệ nhị khác với Nghi còm 67 chứ...) Khi nghe loáng thoáng "ai như Nghi còm ngày xưa ở Sao Biển mình ?" tự dưng rung rung nước mắt dù chưa hẳn đã còm !...

Nghi còm là thế. Xin đại cảm ơn anh em thắc mắc và cũng không cữ tên.

ĐẬU ...PHÔNG!

(CHUYỆN THẬT ĐÃ QUA XIN MỜI QUÍ AANH EM DUI MÙA DỌNG (Vọng))

Hồi một : Trời tháng mưa dầm dề, đậu phộng luộc bán lon (gọi là bò lạp) ế! Nghi còm cút kít vào Đường Đệ "con đường xưa em đi" có "đu dây tử thân" có "bãi tập bắn" của Trường Hạ Sĩ Quan Đồng Đệ "nắng mưa thao trường" bán dạo như cà rem...

Ngày nay có đường biển rộng mở, có du lịch Bãi Tiên, nơi ngày xưa anh em từng tắm dưới làn nước trong xanh cạnh Hòn Rùa, Đường Đệ đất đai rầy bãi bạc tỉ, Hòn Xện tái định cư phát...

- "Ai đậu phộng?" Nghi còm xuống giọng dí dỏm thấy ba chàng dân biển ngồi nhậu, tay chân múa múa như cá chuồn gặp mưa, Nghi còm tưởng họ gọi mua đậu phông làm mời đưa cay vội bung thúng đậu đến mời vui vẻ...

- "Ai gọi đậu phộng hỏi nào?"

Mưa to tưởng tai nghe nhầm lại thấy người ta đưa tay lên phẩy phẩy mà đại khái tiếng Tây ngày xưa học là "allez đi đi ! vite vite !!!"

Không biết nước mưa hay nước mắt trên mặt Nghi còm nhỏ xuống ròng ròng bỏ số de lảm bảm:

- "Cái đậu... phông !" lại xuống tông nghe tận đáy lòng nặng trĩu lòng thầm nghĩ ngại kẻ lặn lội bán đậu phông kiếm tiền nuôi con và người bỏ tiền mua đậu nhậu đang lúc mưa tả tơi thế này ai sướng hơn ai ?!

Hồi hai : Nghi còm lộn ngược lại chợ cá Ba Làng cũng cái giọng rao dí dỏm bắt chước dân Chệt. Bỗng có tiếng kêu mua đậu như ra lệnh:

- "Năm nghìn! nấc cho hung vào !

Trưa mưa đói chợ cá vắng người còn lại mấy bà rồi ai cũng xúm nhau đòi lắ (*lắ phát âm nấc*) kẻ năm, người mười ngàn cạ thúng đậu. Chợ nhớ bài hát mẫu giáo "ò sao bé không lắ.."

Nghi còm lại đùa dai:

- "giữa chợ mợ đông ai lại nấc kì thấy mò ?"

Chợt thấy bà bán cá cầm dao phay nhíp nhíp vì Nghi còn quên chưa đóng đũa mà lấm lặc vệt tay bột, tay bụm run run sợ đũa rơi giở giọng hề hề nịnh :

"Vừa lặc vừa ấn nữa nè, chịu chưa ?" lại mở miệng "lưỡi hai dao" ai muốn hiểu sao thì hiểu.

Mấy bà bán cá chợ Ba Làng lặc đầu cười:

"Đồ quỷ sứ "...

(những tháng ngày khó

khăn)

Nguyễn Đình Nghi, Cựu Sao Biển, NK 1967